

Arrest

nr. 78 837 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 16 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 oktober 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 september 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 december 2011 wordt het beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 72 633.

1.3. Op 5 december 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 11 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag.

1.5. Op 16 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde: I.M. {...}
geboren te Grozny, op (in) 21.09.1992
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 28/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht “*wat een schending uitmaakt van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen in zonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen.*” Verzoekster voert tevens een kennelijke appreciatiefout aan.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: {...}

Overwegende dat de bestreden beslissing zelfs geen melding maakt van de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door de eiseres op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingediend op 25 november 2011;

Dat de bestreden beslissing zich onthoudt van een motivering omtrent de mogelijkheid van regularisatie van het verblijf van de eiseres op basis van de medische motieven die werden aangehaald in het kader van deze aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (stuk 2);

Dat dit een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering uitmaakt in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat bovendien, door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder te antwoorden op de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door de eiseres op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, de tegenpartij het algemeen bestuursbeginsel miskend dat er moet worden

beslist over een aanvraag tot machtiging tot verblijf alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren;

Dat de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat het toekomt aan de tegenpartij om eerst een beslissing te nemen over de aanvraag tot machtiging tot verblijf die werd ingediend alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren;

Dat aldus de Raad van State heeft geoordeeld in een arrest nr. 85.524 van 22 februari 2000: "{.}"

Dat de tegenpartij helemaal niet is overgegaan tot een ernstig onderzoek van de medische redenen aangehaald door de eiseres en dat er helemaal geen arts-geneesheer is aangesteld door de tegenpartij om een medisch advies op te stellen zodat er een beslissing had kunnen worden genomen, met in aanmerking neming van alle elementen van de zaak;

Dat in toepassing van een ander arrest van de Raad van State van 1 oktober 2009, op de tegenpartij de verplichting rust om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen, in toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waaronder het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf en ook de buitengewone omstandigheden die werden ingeroepen, alsook een eventuele schending van fundamentele rechten die werd ingeroepen in het kader van deze aanvraag (stuk 3: C.E., nr. 196,577 van 1 oktober 2009);

Dat de bestreden beslissing daarom moet worden beschouwd als een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in zonderheid de verplichting voor het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen bij het nemen van een beslissing;"

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan, zoals de verwerende partij uitvoerig opmerkt. De Raad treedt haar stelling bij.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekster meent in essentie dat geen rekening werd gehouden met haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die volgens haar nog hangende is.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds op 11 januari 2012, met andere woorden voor het treffen van de in casu bestreden beslissing, beslist heeft tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster op 5 december 2011 had ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekster waar zij stelt dat er nog een aanvraag hangende zou zijn, mist aldus feitelijke grondslag. In dat opzicht kan evenmin ingezien worden waarom de verwerende partij in de thans bestreden beslissing nog had dienen te motiveren omtrent de voormelde aanvraag. De bestreden beslissing houdt de vaststelling in dat de asielaanvraag van verzoekster beëindigd werd en dat zij op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten waardoor haar, in toepassing van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betwist geenszins de vaststellingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

2.6. De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen en beginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin is er in casu sprake van een kennelijke appreciatiefout.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER